

Автостопом по Україні. Розділ 2

– У Вас заброньований номер?

Це був уже четвертий готель. Сонна тітонька у віконці реєстрації втомлено дивилася на Марка.

От дурень, – лаяв сам себе Марк. – Ну як можна було отак поїхати, як вітер в полі? Не пошукати можливі місця ночівлі хоча б у першому пункті призначення! От тепер тиняйся серед ночі! Маленькі готельчики, які він знаходив дорогою, були заповнені – якраз розпал туристичного сезону.

– Можу запропонувати хіба що місце у чотиримісному номері, – повернув його до реальності голос адміністраторки.

Втома цілого цього безконечного дня навалилася на Марка. Він уявив, як посеред ночі заходить до кімнати, де сплять троє незнайомих людей, грюкає речами у темряві, слухає голосну лайку, а потім – ще голосніше хропіння...

Він вийшов на вулицю, став під дверима готелю і задивився на нічне небо. Годинник на ратуші глухо вибивав північ.

Це ж тільки на одну ніч, – думав Марк. – Ще раз спробую, а не вийде – переночую тут. От запитати б у когось, де ж тут ще є готелі...

Нічна вулиця була майже порожня. Недалеко пройшла галаслива компанія. До готелю наближався молодий чоловік. На його майці виднівся напис «Don't worry, be Ukrainian». Вусатий і чубатий смайлик посміхався оптимістично.

– Скажіть, будь ласка, де тут поблизу готель? – від втоми Марк ледь вимовляв українські слова. Хлопець посміхнувся, як його оптимістичний смайлик.

– Знаєш, друже, – сказав він тоном турботливого лікаря, – ти саме стоїш біля готелю.

– Але тут... Я тут не маю... Немає... – слова остаточно переставали слухатися.

– Ааа... Вільних номерів нема, ночувати нема де... Все зрозуміло. – Ситуація все більше нагадувала якийсь сеанс у психотерапевта. – Значить, варіант такий: я тут живу на Дорошенка – це два кроки звідси. Можу запропонувати вільне ліжко, ванну, гарячий чай і смажену картоплю. Ну, о'кей, картопля – це як варіант. Переночуєш, а завтра шукай собі готелі, скільки хочеш.

Марк дивився на хлопця так, ніби той був якимсь інопланетянином. Чергова оптимістична посмішка і простягнута назустріч рука повернули його до реальності.

– Дмитро, – хлопець енергійно стиснув Маркову руку. – Ну, то як?

– Це... Ну, класно. – Марк не вірив, що все це насправді. – Просто якимось так...

– Не переймайся, старий! – Дмитро рушив у напрямку своєї квартири, мало не тягнучи Марка за собою. – Я не маніяк і не псих. Просто сам бував в таких ситуаціях, так що все в порядку.

Вони йшли порожньою вулицею. Хлопець говорив без упину, і Марк ледве встигав вихоплювати зі словесної ріки окремі слова. Там було щось про подорожі, про ночівлі на вокзалах, про якогось Мешка з Варшави, у якого Дмитро отак само ночував минулого літа, і чомусь про монографію з соціології, випадково знайдену в поїзді «Львів – Київ». На п'ятій хвилині, коли Марк вже майже перестав розуміти Дмитрову балаканину, вони ввійшли у двір.

– От і моя хата, – Дмитро махнув рукою в темний під'їзд і забряжчав ключами.